

תת"ע 4223/03/21 - תמר כהן נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 4223-03-21 מדינת ישראל נ' כהן
תיק חיצוני: 54250004808

כבוד השופטת שרית זוכוביצקי-אורי	בפני
תמר כהן	מבקשת
מדינת ישראל	נגד
	משיבה

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר התייצבות המבקשת ביום 13.4.21.

המבקשת קיבלה דו"ח המייחס לה עבירת מהירות מיום 25.2.21.

ביום הדיון לא התייצבה המבקשת בבית המשפט, ומשכך נשפטה בהעדרה ונגזרו עליה פסילה למשך 45 ימים, פסילה על תנאי של 3 חודשים למשך 3 שנים וקנס בסך 1,500 ₪.

טענות הצדדים

לטענת המבקשת בשל מחלת אביה ואשפוזו בבית חולים היא לא הייתה מרוכזת והתבלבלה במועד הדיון. המבקש צרפה לבקשתה מכתב שחרור של אביה מבית החולים שיבא.

לטענת המשיבה בנסיבות המתוארות בבקשה היה על המבקשת להגיש בקשה לדחיית הדיון ומשלא עשתה כן אין לה אלא להלין על עצמה.

דיון והכרעה

סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע, כי נאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו והתנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ברע"פ 9811/09 סמימי נ' מדינת ישראל מיום 29.12.09 נקבע:

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדיון אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדיון ודינו יגזר, כשם שארע בעניינו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה

מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".

קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש

על פי אשור המסירה המבקשת קבלה הזמנה לדין לידיה .

בהתאם להלכה, שכחה של הדין לבדה, אף אם אירעה בתום לב, אינה יכולה לעמוד לבדה כסיבה המצדיקה אי התייצבות לדין שנקבע בעניינו של נאשם, כאשר דין דומה יחול גם באשר לטעות משרדית של עורך הדין המייצג אותו או לגבי טעות הנובעת מחוסר תשומת לב של הנאשם עצמו (רע"פ 9142/01 **איטליא נ' מדינת ישראל** מיום 2.10.2003, ע"פ 4448/09 **קמר יעקב, עו"ד נ' מדינת ישראל** מיום 27.7.2009, רע"פ 3518/15 **אבטה מלקמו נ' מדינת ישראל** מיום 8.6.2015, רע"פ 9109/17 **מקסים סדובי נ' מדינת ישראל** מיום 19.12.2017).

על פי מכתב השחרור מבית החולים שיבא , אביה של הנאשמת שוחרר מבית החולים ביום 17.3.21, כחודש לפני מועד הדין. בנסיבות אלה לא הוכיחה הנאשמת כי אשפוזו של אביה לא איפשר לה להתייצב לדין או להגיש בקשה לדחיית הדין.

לפיכך, אני קובעת כי ההזמנה לדין הומצאה למבקשת כדין וכי לא קיימת בידי המבקשת סיבה מוצדקת לאי התייצבותה לדין.

חשש לעיוות דין

גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש ניתן לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו ובלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 6165/17 **סעדא נ' מדינת ישראל** (24.4.2018)).

במקרה שבפניי המבקשת לא העלה כל טענה באשר לחשש לעיוות דין שעלול להיגרם לו.

לפיכך אני קובעת כי אי ביטול פסק הדין לא יגרום לחשש לעיוות דין שייגרם למבקש.

לנוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדין הבקשה נדחית.

מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, כ"א אייר תשפ"א, 03 מאי 2021, בהעדר הצדדים.